

зна уста къмъ патето, показа му остритѣ си зъби и си отмина безъ да го закачи.

— Слава тебе, Господи! — въздъхна си то, — азъ съмъ тъй грозно, че даже и кучето се отвърна отъ мене.

И то продължаваше да лежи безъ да се мърда прѣзъ всичкото врѣме, до като трая лова.

Най-сетнѣ, късно слѣдъ пладне, всичко утихна. Но будното пате още не смѣше да се повдигне. То полежа още нѣколко часа, но най-сетнѣ се ободри и побѣгна къмъ блатото.

То бѣгаше, колкото можеше, прѣзъ нивитѣ и ливадитѣ. Но въ това врѣме излѣзе силна буря и то мжно можеше да бѣга.

Привечеръ то пристигна до една стара и слупена селска кжщица, която стоеше изправена, защото още не бѣ рѣшила на коя страна да падне. Бурята бѣ тъй силна, че патето трѣбваше да се сгуши до кжщицата, за да го не дигне. Тукъ то забѣлѣза, че едната брава на вратата бѣ извадена и тя стоеше на криво, тъй че то лесно можеше да се промъкне въ стаята. И се промъкна.

Въ кжщицата живѣеше една бабичка. Тя си имаше единъ котакъ и една кокошчица. Котакътъ тя наричаше свой синъ, а той знае-

ше да извива гърба си на джга, да мърка отлично и даже да пуца искри, но затова трѣбваше да се поглади козината му насрѣща. Кокошчицата пъкъ имаше много малки крака, и затова я наричаха кокошчица-кжсоножка. Тя знаеше да снася чудесни яйца и бабата я обичаше като родно дѣте.

На утрото въ кжщицата тозъ часъ забѣлѣзоха патенцето. Котакътъ замърка, а кокошката закудкудака.

— Какво е това? — попита бабата и се вгледа, но очитѣ ѝ слабо виждаха и тя взе патенцето за голѣма патка.

— Ето щастие, — каза тя. — Сега, значи, азъ ще имамъ и пачи яйца. Само дано не излѣзе патокъ! Трѣбва да се опита.

И тъй патето остана на изпитание цѣли три недѣли, но яйца все нѣмаше.

Въ кжщи котака бѣше господинътъ, а кокошката — госпожата. Тя всекога говорѣше: „Ние и свѣтътъ“, защото мислѣше, че тѣ съставляватъ половината свѣтъ, и — добрата половина, разбира се. Патето мислѣше, че човѣкъ може да има и друго мнѣние, но кокошката не позволяваше това.

— Можешъ ли да несешъ яйца? — питаше тя.

— Не.

— Тогава имай добрината, да си стискашъ устата.

А котакътъ питаше:

— Можешъ ли да извивашъ гърба си, да мъркашъ и да пуцашъ искри?

— Не.

— Тогава нѣмашъ право да се бъркашъ съ твоитѣ мнѣния, когато умнитѣ хора говорятъ.

И бѣдното пате се свиваше въ жгѣла и му бѣше мжно. Еднажъ въ стаята проникна чистъ въздухъ и свѣтълъ слнчевъ лжчъ и патето бѣ обзето отъ такова странно и силно желание да плува въ водата, че не можа да се въздържи да го не каже на кокошката.

— Какви сж тѣзи фантазии? — каза тя. — Ти нищо не вършишъ и затова въ главата ти ллизатъ такива глупости. Неси яйца, или мъркай нѣщо подъ носа си и ти ще забравишъ за това.